

สรุปและอภิปรายผล

จากการศึกษาการแปรของ 'ร', 'ล', '_ร' และ '_ล' ในการออกเสียงของผู้ประกาศข่าวประจำสถานีวิทยุกระจายเสียงภาคเอฟ.เอ็ม. ในกรุงเทพมหานครพบว่าตัวแปรดังกล่าวมีการแปรตามวัจนลีลาและบริบททางเสียง ดังนี้

การแปรตามวัจนลีลา

1. 'ร' ปรากฏเป็น [r] เป็นเพอร์เซนต์สูงสุดในวัจนลีลาที่เป็นทางการน้อยที่สุด ปรากฏเป็น [x] สูงสุดในวัจนลีลาที่เป็นทางการมากที่สุด และปรากฏเป็น [r] สูงสุดในวัจนลีลาที่เป็นทางการปานกลาง
2. 'ล' ปรากฏเป็น [l] เป็นเพอร์เซนต์สูงสุดในวัจนลีลาทุกแบบ
3. '_ร' ปรากฏเป็น [∅] เป็นเพอร์เซนต์สูงสุดในวัจนลีลาที่เป็นทางการน้อยที่สุด ปรากฏเป็น [x] สูงสุดในวัจนลีลาที่เป็นทางการมากที่สุด และปรากฏเป็น [r] สูงสุดในวัจนลีลาที่เป็นทางการปานกลาง
4. '_ล' ปรากฏเป็น [l] เป็นเพอร์เซนต์สูงสุดในวัจนลีลาทุกแบบ แต่ '_ล' มีการปรากฏเป็น [∅] ในการสัมภาษณ์

การแปรตามบริบททางเสียง

1. 'ร' กับ '_ร' มีการแปรที่คล้ายคลึงกัน คือการปรากฏเป็น [x] เป็นเพอร์เซนต์สูงสุดในวัจนลีลาที่เป็นทางการมากที่สุด และปรากฏเป็น [r] สูงสุดในวัจนลีลาที่เป็นทางการปานกลาง ส่วนลักษณะที่ 'ร' กับ '_ร' แปรต่างกัน คือ ในวัจนลีลาที่เป็นทางการน้อยที่สุด 'ร' ปรากฏเป็น [r] เป็นเพอร์เซนต์สูงสุด แต่ '_ร' ปรากฏเป็น [∅] สูงสุด
2. 'ล' กับ '_ล' มีการแปรที่คล้ายกัน คือการปรากฏเป็น [l] เป็นเพอร์

เช่นที่สูงสุดในวันสี่าทุกแบบ แต่ '_ล' มีการปรากฏเป็น [∅] ในการสัมผัสด้วย

3. ในพยัญชนะควบกล้ำที่ '_ร' อยู่หลังพยัญชนะพ่นลม '_ร' ปรากฏเป็น [∅] เป็นเปอร์เซ็นต์เฉลี่ยสูงกว่าเมื่ออยู่หลังพยัญชนะไม่พ่นลม ในทางตรงข้าม '_ร' ที่อยู่หลังพยัญชนะไม่พ่นลมจะปรากฏเป็น [r] เป็นเปอร์เซ็นต์ต่ำกว่าเมื่ออยู่หลังพยัญชนะพ่นลม

4. ในพยัญชนะควบกล้ำที่ '_ล' อยู่หลังพยัญชนะพ่นลม '_ล' ปรากฏเป็น [∅] เป็นเปอร์เซ็นต์ต่ำกว่าเมื่ออยู่หลังพยัญชนะไม่พ่นลม ในทางตรงข้าม '_ล' ที่อยู่หลังพยัญชนะไม่พ่นลมจะปรากฏเป็น [l] เป็นเปอร์เซ็นต์ต่ำกว่า '_ล' ที่อยู่หลังพยัญชนะพ่นลม

5. ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก 'ร' ปรากฏเป็น [r] และ [r] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่าในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ยกเว้นในการอ่านบทความที่ [r] ปรากฏในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักเป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่า และ 'ร' ปรากฏเป็น [x] ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักเป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่าในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก

6. 'ล' ปรากฏเป็น [l] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดทั้งในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและไม่ลงเสียงหนัก

7. ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก '_ร' ปรากฏเป็น [r] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่าในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ในทางตรงข้าม '_ร' ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักจะปรากฏเป็น [∅] เป็นเปอร์เซ็นต์ต่ำกว่า '_ร' ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก

8. ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก '_ล' ปรากฏเป็น [l] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่าในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ในทางตรงข้าม '_ล' ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักจะปรากฏเป็น [∅] เป็นเปอร์เซ็นต์ต่ำกว่าในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก

การอภิปรายผล

จากการศึกษาการแปรของ 'ร', 'ล', '_ร' และ '_ล' ในการออกเสียงของผู้ประกาศข่าว ผู้วิจัยพบข้อที่น่าสนใจเกณฑ์หลายประการดังนี้

การแปรตามวจนลีลาของ 'ร' และ '_ร' ปรากฏชัดเจนกว่าใน 'ล' และ '_ล' นั่นคือ ในวจนลีลาที่เป็นทางการน้อยที่สุด 'ร' ปรากฏเป็น [l] และ '_ร' ปรากฏเป็น [∅] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด แต่ในวจนลีลาที่เป็นทางการมากที่สุด 'ร' และ '_ร' ปรากฏเป็น [r] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดเหมือนกัน ส่วน 'ล' และ '_ล' นั้น มีการแปรตามวจนลีลาอันน้อยมาก คือการปรากฏเป็น [l] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดในวจนลีลาทุกแบบ

มีข้อที่น่าสนใจประการหนึ่ง คือ 'ร' และ '_ร' ปรากฏเป็น [r] เป็นเปอร์เซ็นต์เฉลี่ยสูงกว่า [x] ในวจนลีลาทุกแบบ ยกเว้นในการอ่านคำคู่เทียบเสียง ซึ่ง [x] ปรากฏเป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่า แสดงให้เห็นว่า [r] เป็นรูปแปรที่ปรากฏมากในการสนทนา หรือในการพูดที่ค่อนข้างจะเป็นทางการน้อย อย่างไรก็ตาม ในวจนลีลาที่ผู้พูดมีความรู้ตัว (awareness) มากที่สุด คือการอ่านคำคู่เทียบเสียง [x] ก็ปรากฏเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด

ใน 'ล' และ '_ล' รูปแปรอื่นนอกจาก [l] ที่มีการปรากฏอย่างน่าสนใจ ได้แก่ [x], [r] และ [x] ซึ่งลักษณะที่ 'ล' และ '_ล' ปรากฏเป็น [x], [r] และ [x] นี้ มีที่เรียกว่า การแก้ไขเกินเหตุ (hypercorrection) และก่อให้เกิดคำจำกัดความไว้ดังนี้¹

¹ มีที่ได้นแนวคิดเกี่ยวกับการแก้ไขเกินเหตุมาจากลาบอฟในบทความเรื่อง

"Hypercorrection by the Lower Middle Class as a Factor in Linguistic Change" ลาบอฟใช้คำว่า "hypercorrection" ในการอธิบายลักษณะที่ผู้พูดภาษาชั้นกลาง-ต่ำใช้ตัวแปรที่ถือว่ามีค่าทางสังคมสูงสุด มากกว่าผู้พูดภาษาชั้นสูง ในวจนลีลาที่เป็นทางการ

... a hypercorrection is an instance where an individual believes a linguistic rule has applied in a case where it has not actually applied. Then, thinking that the rule produces an error, the individual mistakenly tries to correct what is not an error. (Beebe 1974: 355)

การแก้ไขเกินเหตุที่พบใน 'ล' ตามแนวคิดของบีบี ที่ปรากฏในงานวิจัยนี้ พบในการสัมภาษณ์ และการอ่านทางวิทยุเท่านั้น ดังตารางที่ 27

ตารางที่ 27 แสดงจำนวนครั้งของการแก้ไขเกินเหตุใน 'ล' ของผู้ประกาศข่าว จำนวน 28 คน ในการสัมภาษณ์ และการอ่านทางวิทยุ

วจนลีลา	รูปแปร/ครั้ง			รวม/จำนวนเต็มของรูปแปรทั้งหมด	เปอร์เซ็นต์
	[r]	[x]	[r]		
การสัมภาษณ์	7	7	-	14 จาก 4091	0.34
การอ่านทางวิทยุ	28	54	6	88 จาก 3287	2.68

การแก้ไขเกินเหตุใน 'ล' ปรากฏในการอ่านทางวิทยุมากกว่าในการสัมภาษณ์ อาจเนื่องมาจากการอ่านทางวิทยุเป็นวจนลีลาที่เป็นทางการมากกว่าการสัมภาษณ์ ผู้ประกาศข่าว อ่านอย่างระมัดระวังมากเกินไป จึงเกิดการผิดพลาดขึ้นได้ง่าย ปัจจุบันนี้เป็นที่น่าสังเกตว่า การแก้ไขเกินเหตุปรากฏมากขึ้นในการพูดที่ค่อนข้างเป็นทางการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการพูดที่มีการเผยแพร่ทางวิทยุกระจายเสียงหรือทางโทรทัศน์ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าการแก้ไขเกินเหตุดังกล่าว ส่วนใหญ่จะปรากฏในผู้พูดที่มีชื่อเสียง เป็นที่ยอมรับของสังคม เช่น ผู้ประกาศฯ ของสถานีวิทยุหรือโทรทัศน์ บุคคลสำคัญของรัฐบาล พระสงฆ์ หรือแม่แก่ครู อาจารย์ ในสถาบันชั้นสูง นักหนังสือพิมพ์ท่านหนึ่งกล่าวถึงการแก้ไขเกินเหตุว่าเป็น "...โรคระบาดทางภาษา อากาโรก็คือ การอ่านออกเสียงตัว ร ตัว ล และคำควบกล้ำไม่ถูก โดยอ่าน ล เป็น ร และ ร เป็น ล" โรคระบาดทางภาษานี้แพร่เชื้อโดยมีวิทยุโทรทัศน์เป็นสื่อ และเชื่อว่าประชาชนจะรับเชื่อนี้ได้ง่าย เพราะ

วิทยุโทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่เข้าถึงประชาชนได้ง่ายและรวดเร็วที่สุด ("ยอชชาย" หนังสือพิมพ์สยามรัฐ 5 เม.ย. 2528) การแก้ไขเกินเหตุในภาษาไทยจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจศึกษาต่อไป โดยอาจจะใช้ผลที่ได้จากงานวิจัยนี้เป็นแนวทางไต่ถาม

การแก้ไขเกินเหตุที่ปรากฏใน 'ล' พบในวจนลีลาทั้ง 4 แบบ ดังตารางที่ 28

ตารางที่ 28 แสดงจำนวนครั้งของการแก้ไขเกินเหตุใน 'ล' ของผู้ประกาศข่าว จำนวน 28 คน ในวจนลีลาทุกแบบ

วจนลีลา	รูปแปร / ครั้ง			รวม/จำนวนครั้งของรูปแปรทั้งหมด	เปอร์เซ็นต์
	[ɽ]	[ɽ̃]	[ɽ̃̃]		
การสัมภาษณ์	5	18	1	24 จาก 1106	2.17
การอ่านทางวิทยุ	15	9	2	26 จาก 722	3.60
การอ่านบทความ	2	2	1	5 จาก 308	1.62
การอ่านคำพูด	1	3	-	4 จาก 168	2.38

ตารางที่ 28 แสดงให้เห็นว่า การแก้ไขเกินเหตุของ 'ล' ปรากฏในการอ่านทางวิทยุมากกว่าในการสัมภาษณ์ เช่นเดียวกับที่ปรากฏใน 'ส'

สำหรับการแก้ไขเกินเหตุของ 'ล' ในการอ่านบทความ และการอ่านคำพูด เทียบเสียนั้น พบว่ามีข้อมูลน้อยมาก นอกจากนั้น ในวจนลีลาทั้ง 2 แบบนี้ ผู้วิจัยไม่พบการแก้ไขเกินเหตุของ 'ล' แต่อย่างใด จึงอาจกล่าวได้ว่าข้อมูลไม่เพียงพอที่จะสรุปว่า การแก้ไขเกินเหตุจะปรากฏสูงขึ้นในวจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น เช่นเดียวกับรายงานเกี่ยวกับการแก้ไขเกินเหตุในงานวิจัยของปีปี ซึ่งไม่สามารถให้รูปแบบได้เนื่องจากข้อมูลไม่เพียงพอ แต่ก็พอสรุปได้ว่า การแก้ไขเกินเหตุของ 'ล' ในพหุคูณนะควมกล้า ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักเท่านั้น ส่วนความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคม ปีปีพบว่า การแก้ไขเกินเหตุไม่มีความสัมพันธ์กับการศึกษา และอายุของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนความสัมพันธ์กับอาชีพนั้น ปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 3-4 มีการปรากฏของการแก้ไขเกินเหตุสูงกว่ากลุ่มตัวอย่าง

ชั้นอื่น ซึ่งคล้ายกับผลการวิจัยของลามอฟที่การแก้ไขเกินเหตุปรากฏในชนชั้นกลางต่ำ (ชั้น 6-8) อย่างไรก็ตาม บีบีเยอมรับว่า ข้อมูลจากงานวิจัยของเขายังไม่สามารถให้ความกระจ่างในเรื่องการแก้ไขเกินเหตุได้คืบคืบ การศึกษาเรื่องนี้ยังละเอียดถึงต้องการความเข้าใจเรื่องโครงสร้างลึก และการสังเกตผู้ใช้ภาษาอย่างใกล้ชิดด้วย (Beebe 1974: 356)

ข้อสังเกตที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งที่พบในงานวิจัยนี้ และน่าที่จะมีการศึกษาต่อไป ได้แก่ การปรากฏของรูปแปร [x] ใน 'ร' และ 'ล' ที่อยู่ระหว่างสระ ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบว่า ส่วนใหญ่ 'ร' ที่อยู่ระหว่างสระในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก จะปรากฏเป็น [x] เช่น ในคำว่า บริหาร [bɔ̌xi'hǎan] บริหาร [bɔ̌xi'kaan] โทรทัศน์ ['thooxa'thát] เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ข้อสังเกตนี้ยังไม่อาจสร้างเป็นข้อสรุปได้เนื่องจากข้อมูลที่ปรากฏมีจำนวนน้อยมาก และอีกประการหนึ่ง ในผู้ประกาศข่าว บางคน [x] ปรากฏอย่างสม่ำเสมอไม่ว่า 'ร' จะอยู่หน้าสระ หรือระหว่างสระ เช่น ผู้ประกาศข่าว คนที่ 6, 9, 11 และ 20 ซึ่งอาจถือเป็นการใช้ภาษาเฉพาะบุคคลได้ ส่วน [x] ที่ปรากฏใน 'ล' ที่อยู่ระหว่างสระนั้น เมื่อตรวจสอบข้อมูล พบว่า [x] ปรากฏมากที่สุดในการใช้คำว่า "นาฬิกา" ผู้ประกาศข่าว ส่วนใหญ่มักออกเสียงเป็น [naxi'kaa] คือไม่ลงเสียงหนักที่พยางค์ที่สอง เป็นที่น่าสังเกตว่า คำว่า "นาฬิกา" ซึ่งสะกดด้วย "ท" เหตุใดผู้ประกาศข่าวส่วนใหญ่จึงออกเสียงเป็น [x] ในขณะที่คำว่า "กีฬา" ซึ่งสะกดด้วย "ท" เช่นกัน ผู้ประกาศข่าว ทุกคนออกเสียงได้ถูกเป็น [l] 'ล' ที่ปรากฏเป็น [x] ในคำอื่นได้แก่คำว่า พลิก [pha'xít] เทคโนโลยี ['théknoɔɔ'yii] และ ฉลอง [cha'xɔ̌ŋ] เป็นต้น ในเชิงสัทศาสตร์ เสียง [x] และ [l] เป็นเสียงเปิด (approximant) เหมือนกัน [x] เป็นเสียงเปิดกลางของปาก (central approximant) แต่ [l] เป็นเสียงเปิดข้างลิ้น (lateral approximant) ในเชิงสัทศาสตร์ และกลศาสตร์ เสียงทั้งสองมีลักษณะใกล้เคียงกัน จนน่าศึกษาว่าเวลาเกิดตรงกลางระหว่างสระ จะมีลักษณะใกล้เคียงกันมากเพียงใด

ในการแปรตามบริบททางเสียงของ '_ร' และ '_ล' ที่น่าสังเกตในงานวิจัย

นี่คือ 'ร' ที่อยู่หลังพยัญชนะ กัก ไม่พ่นลม จะปรากฏเป็น [∅] เป็นเปอร์เซ็นต์เฉลี่ยต่ำกว่าเมื่ออยู่หลังพยัญชนะ กัก พ่นลม ผลการวิจัยนี้สนับสนุนข้อสรุปของบีบีที่ว่า พยัญชนะควบกล้ำที่พยัญชนะตัวแรกมีลักษณะ กัก ไม่พ่นลม จะมีเปอร์เซ็นต์การออกเสียงควบกล้ำเต็มเสียงสูงกว่าพยัญชนะควบกล้ำที่พยัญชนะตัวแรกมีลักษณะ กัก พ่นลม ที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะในการสัมภาษณ์มีคำว่า "เพราะว่า" /'phrɔ́wâa/ ซึ่งผู้ประกาศข่าวออกเสียงเป็น [phɔ́'wâa] ปรากฏอยู่มาก ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งคือ 'ร' ที่อยู่หลังพยัญชนะพ่นลม ปรากฏเป็น [x] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่าเมื่ออยู่หลังพยัญชนะไม่พ่นลม 'ร' ที่ปรากฏเป็น [x] เช่น คำว่า ครู [khrɔu] พร้อม [phɔ́'wɔ́m] บางครั้ง [baan'khrɔ́n] เพราะ [phɔ́'wɔ́] สงคราม [sɔ́n'khrɔ́am] เป็นต้น ในการอ่านคำคู่เทียบเสียง 'ร' ที่ปรากฏเป็น [x] พบในผู้ประกาศข่าว เพียงคนเดียว ในคำว่า พราง [phɔ́'raan] และ ไพร [phɔ́'rai] ส่วน 'ร' ที่อยู่หลังพยัญชนะ กัก ไม่พ่นลม จะปรากฏเป็น [∅] เป็นเปอร์เซ็นต์เฉลี่ยสูงกว่าเมื่ออยู่หลังพยัญชนะ กัก พ่นลม ในการสัมภาษณ์ ส่วนใหญ่พบในพยางค์แรกที่ไม่ลงเสียงหนักของคำซ้ำ เช่น คล้าย ๆ [khá'y'khlaáy] แปลก ๆ [pɛk'plɛk] ปลาย ๆ [pay'plaay] เปลา ๆ [pàw'plàaw] นอกจากนั้นพบในคำอื่น เช่น กลางวัน [kan'wan] กลางคืน [kan'khwan] กลับ [kàp] เพลง [phen]

บริบททางเสียงอีกประการหนึ่งที่มีผลต่อการแปรของ 'ร' ที่นำสังเกต คือ การลงเสียงหนักเบา ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก 'ร' จะปรากฏเป็น [∅] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงกว่าเมื่ออยู่ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ผลการวิเคราะห์นี้สนับสนุนผลการวิจัยของ บีบี (1974) ที่ว่า การออกเสียงควบกล้ำเต็มเสียงมีลักษณะเด่นในพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากกว่าในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ในทางตรงข้าม ลักษณะการหายไปของพยัญชนะตัวที่สองในพยัญชนะควบกล้ำจะปรากฏในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักมากกว่า ที่เป็นเช่นนี้เป็นเพราะในภาษาไทยมีคำควบกล้ำที่ขึ้นต้นด้วย "กระ..." , "ประ..." เป็นจำนวนมาก คำเหล่านี้เมื่อไม่ลงเสียงหนัก เสียงควบกล้ำมักจะหายไป

จากรูปแบบการแปรที่แสดงในบทที่ 4 จะพบว่า มีลักษณะเด่นที่สามารถนำมาตั้งเป็นสมมติฐานเพื่อทดสอบหาคำอธิบายสำคัญทางสัทศาสตร์ได้หลายประการ เช่น การปรากฏของ [x] และ [l] ใน 'ร' ในวจนลีลาที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการมีความแตกต่างกัน

แต่เนื่องจากว่างานวิจัยนี้ใช้สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) มาตั้งแต่ต้น และเปอร์เซ็นต์ของรูปแปร [r] และ [l] ใน 'ร' ในวจนลีลาแต่ละแบบ มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด อาจเรียกได้ว่าต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางความหมาย การทดสอบสมมติฐานเพื่อหาระดับนัยสำคัญทางสถิติโดยใช้สถิติเชิงอ้างอิง (inferential statistics) จึงไม่มีความจำเป็นในงานวิจัยนี้

จากการศึกษาการแปรของ 'ร', 'ล', '_ร' และ '_ล' ในการออกเสียงของผู้ประกาศข่าวประจำสถานีวิทยุกระจายเสียง ผู้วิจัยพบว่า แม้ว่าผู้ประกาศข่าวจะเป็นผู้ที่ได้รับเลือกว่าพูดภาษาไทยมาตรฐานก็ตาม 'ร' และ 'ล' ในการออกเสียงของผู้ประกาศข่าว ก็ยังปรากฏว่ามีการแปร คือแปรไปตามวจนลีลา และตามบริบททางเสียง ผลการศึกษานี้ทำให้อาจกล่าวอ้างได้ว่าในการพูดของผู้พูดภาษาไทยทั่วไป 'ร', 'ล', '_ร' และ '_ล' ก็มีการแปรเช่นกัน

ส่วนคำกล่าวที่ว่า ในระยะเวลาอันใกล้นี้ 'ร' กับ 'ล' ในภาษาไทยจะไม่มี ความแตกต่างกัน คือ [r] ใน 'ร' จะหายไป ปรากฏเป็น [l] มาแทนที่นั้น ผู้วิจัย มีความเห็นว่าเป็นไปโดยบางส่วน เพราะจากหลักฐานที่ปรากฏในผลการวิจัยนี้เป็นเครื่อง ยืนยันได้ว่า [r] ใน 'ร' ในภาษาไทยยังคงมีอยู่ แต่จะปรากฏเป็นส่วนใหญ่ในวจนลีลา ที่เป็นทางการมากที่สุด และผู้พูดออกเสียงอย่างระวังตัวมากที่สุด คือในการอ่านคำคู่เทียบ เสียง ส่วนในวจนลีลาที่เป็นทางการน้อยที่สุด คือการสัมภาษณ์ 'ร' จึงจะปรากฏเป็น [l] เปอร์เซนต์สูง

เนื่องจากผู้ประกาศข่าว เป็นผู้ได้รับเลือกมาใช้ภาษาที่เป็นมาตรฐาน และเป็นแบบอย่างแก่คนทั่วไป การแปรของ 'ร', 'ล', '_ร' และ '_ล' ในผู้ประกาศ ข่าว จึงมีผลกระทบต่อออกเสียง 'ร', 'ล', '_ร' และ '_ล' ของผู้พูดภาษา ทั่วไปอย่างแน่นอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีผลต่อเด็กที่อยู่ในวัยเรียนแบบ ผู้ประกาศข่าว จึงควรเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ตัวแปรดังกล่าว เพื่อให้ผู้ฟังจะได้ตระหนักว่ายังมีเสียง สำคัญนี้อยู่ในภาษาไทย ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยรักษาเสียงสำคัญนี้ไว้ ไม่ให้สูญหายไป ก่อนเวลาอันควร

ปัญหาที่พบในงานวิจัย

1. ปัญหาในการติดต่อและนัดหมายสัมภาษณ์ผู้ประกาศข่าว ผู้ประกาศข่าวบางคนทำงานหลายแห่ง ยากต่อการนัดหมาย จึงทำให้เกิดความล่าช้าในการเก็บข้อมูล นอกจากนี้ ในการเก็บข้อมูลจากการอ่านข่าวทางวิทยุ ก็เกิดความล่าช้าเช่นเดียวกัน เนื่องจากผู้ประกาศข่าว บางคนไม่อ่านข่าวตามเวลาที่กำหนดไว้

2. ปัญหาเรื่องตัวแปรอื่น ๆ ที่อาจมีผลต่อการออกเสียงของผู้ประกาศข่าว ในการเก็บข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมได้ เช่น อารมณ์ และสุขภาพของผู้ประกาศข่าว

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการแปรของ 'ร', 'ล', 'ร' และ 'ล' โดยดูความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคมอื่น ๆ เช่น ระดับการศึกษา อายุ เพศ ในกลุ่มคนที่ต่างกัน

2. ควรมีการศึกษาเรื่องการแก้ไขเกินเหตุให้ละเอียด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มคนที่เป็นที่ยอมรับในสังคม อาจจะเนื่องจากมีเกียรติยศ ชื่อเสียงในสังคม

3. ควรมีการศึกษาการปรากฏของ [x] ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยมีแนวทางที่จะเสนอคือ

3.1 [x] เป็นเสียงที่ควรศึกษาในแง่จิตวิทยา ว่าผู้ใช้เสียงนี้ต้องการเพียงให้เห็นความแตกต่างระหว่าง [x] กับ [l] เท่านั้น ถ้าจะออกเสียงให้ชัดเป็นเสียงรวิ [x] ก็เกรงผู้อื่นจะว่าพูดเน้นย้ำเกินไป

3.2 [x] เป็นเสียงที่ส่วนมากใช้ในคำที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งนำมาใช้ทับศัพท์ในภาษาไทย